

EL DAVANTAL DE

Tot just al començament d'una etapa preelectoral, sembla que Terra Lliure canvia de tàctica i recorre a la violència extremada, amb objectius que sobrepassen el propòsit de causar danys materials i aboquen a la tristesa de matar persones.

Si això fos així, seria desitjable canviar, també, uns procediments d'investigació policíaca que apareixen com a desfasats. No n'hi hauria d'haver prou amb trucades telefòniques anònimes o comunicats de procedència incògnita per donar per fet que tal o tal acció terrorista és obra d'un grup determinat. Molt sovint, aquesta tàctica ha estat poc convincent i ha donat uns resultats molt pobres.

Passa que en aquest món del qual formem part hi ha molts grups criminals més o menys organitzats que no tenen cap preocupació ideològica, que assassinen, roben o segresten per encàrrec mitjançant unes tarifes que fluctuen d'acord amb la importància de les comandes que reben. O simples delinqüents a la menuda, als quals també els interessa despistar. Per a tots ells ha de resultar molt còmode que una simple trucada telefònica a qualsevol mitjà de comunicació, atribuint les seves malifetes a grups de tendència política radical, basti perquè la policia es dispersi amb investigacions desorientadores. Hi ha qui sospita que això ha ocorregut en ocasions al País Basc i en altres zones conflictives

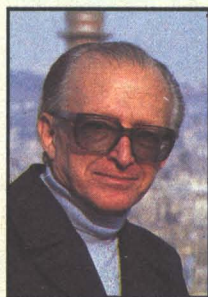
d'aquest món tan convuls.

Un portaveu de la Crida a la Solidaritat va afirmar, en una entrevista publicada per un diari barceloní (i referint-se a l'atemptat que va ocasionar setze ferits), que «aquestes accions no responen de cap manera a la situació social de l'independentisme... això comporta per a tots els sectors nacionalistes i independentistes un endarreriment que no beneficia gens tot el que s'ha avançat en els darrers anys».

S'hi podria afegir que no tan sols no beneficia res, sinó que ho posa tot en perill, una temptació fortíssima per als enemics de la causa que Terra Lliure afirma defensar. Un polític tan honest com Rafael Ribó va qualificar l'atemptat «d'acció anticatalanista», i el president Pujol digué que actes d'aquesta mena són el pitjor servei que es pot fer a Catalunya. És bo de tenir present que tots els líders polítics catalans van condemnar severament l'agressió.

És, pel cap baix, estrany que una organització que fins ara s'havia distingit per uns atacs aïllats, amb explosius rudimentaris, de fabricació casolana i com si anessin amb molt de compte per no fer mal a ningú, decideixi en època electoral augmentar els seus arsenals amb elements destructius molt més poderosos, i que els comenci a utilitzar causant víctimes humanes.

Per desgràcia, és possible que sigui el començament d'una escalada de violència, amb conseqüències altament negatives per a la causa nacional de Catalunya. En aquest cas, caldria malfiar-se de les veus i dels escrits anònims. Si existeix una organització que vol iniciar una guerra oberta, hauria de tenir un estat major amb prou credibilitat perquè no calgui refiar-se, per al mínim d'orientació indispensable, d'unes trucades telefòniques impossibles de localitzar.

Un mal camí

P E R E C A L D E R S